

— На, вземи тоя подаръкъ.
Харенъ момъкъ си ти!

Взело момчето орѣха. Благодарило на стареца. Но като излѣзло отъ градината, рекло си:

— Брей че съмъ билъ глупавъ! До сега не знаехъ, че орѣхъ струва повече отъ шапка!

Върнало се бабиното внуче въ къщи.

— Е, видѣха ли хората новата ти шапка, синко? — попитала го бабата.

— Видѣха я, бабо.

— Много ли я харесаха?

— Много.

Сложила си бабата очилата да се порадва пакъ на новата шапка.

— Леле, синко, ослѣпѣла съмъ! — извикала бабата, — Не ти виждамъ шапката.

— Не си ослѣпѣла, бабо. Вѣтърѣтъ ми отнесе шапката.

— Тѣй ли! — изплакала бабата и една сълза се търколила по бузата ѝ.

Бръкнало момчето въ джебъ — да извади кърпичката си,

да изтрие сълзата на баба си, и извикало отъ радостъ.

— Ето я, бабо, шапката!

Взела я бабата. Но като видѣла на какво заприличала хубавата нова шапка, заплакала. Върналъ се и дѣдото. Видѣлъ шапката. Заплакалъ и той. Три дни и три нощи плакали. Чудѣло се внучето имъ, какъ да ги утеша. Най-после дошло му на ума за орѣха, дето му го далъ старецѣтъ.

— Бабо, дѣдо, не плачете вече! На ви единъ орѣхъ.

— Ще се подигравашъ ли ти съ насъ! — извикалъ дѣдото, грабналъ орѣха и го блъсналъ въ стената. Но тогачасъ цѣлата стая блеснала. Отъ разчупения орѣхъ падналъ единъ безцененъ камъкъ. Засмѣли се бабата и дѣдото, прегърнали внука си, па викнали:

— Живъ да си ни? Смачкана ти шапчицата, ама ти ни си милъ и хубавъ, като тоя безценъ камъкъ!

Емиль Кораловъ

МАЙЧИНА ПОРЖКА

НАРОДНА ПЪСЕНЬ

Слънчо си порти разтваря.
Слънчова майка думаше:
„Слънчице, мило слънчице,
чуй, какво ще ти поржчамъ!
До пладне силно да грѣшешъ,

по пладне въ облакъ да зайдешъ,
да падне сѣнка по поле —
да се разхладятъ косачи,
косачи още жетварки
и рожбитѣ имъ въ люлчици.“